

РЕШЕНИЕ

№ 12546

гр. София, 22.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5854** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „ВИ 11“ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място] ул.,8-ми септември“№28 срещу РЕШЕНИЕ №130 от 08.05.2024г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на дружеството вх.№53-06-4519 от 25.04.2024г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№С240022-022-0017074 от 12.3.2024г., издадено от В. К. на длъжност главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП.

По изложените в жалбата за незаконосъобразност на решението и постановлението –се моли да се уважи същата. Твърди, че решението не е мотивирано, както и е постановено в противоречие материалния и процесуалния закон. В тази връзка се изтъква, че задълженията не са установени с ревизионен акт. Няма такъв, не е връчен на управителя на дружеството, поради което наложените обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.4 от ДОПК следва да се считат за прекратено. На следващо място се изтъква довода, че не е съобразено, че по чл.171, ал.1 от ДОПК задълженията са погасени по давност. Подчертава се, че съгласно Тълкувателно решение ТР №7 от 15.04.2021г. на ВАС образуваното изпълнително дело не прекъсва давността по чл.171 от ДОПК. Подчертава се, че е образувано изпълнително дело за задължения, за които са минали 5 години от изтичане на годината, в която е подадена декларацията чл.109, ал.1 от ДОПК. С оглед изложеното – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.К. чрез молба. Претендират се разноси.

Ответната страна чрез юрк.Й. оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира се юрк.възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от 05.06.2024г. по отношение изпратеното решене с писмо от 09.05.2024г. без данни за конкретно връчване, поради което се прави извода, че е в срок. Няма и възражение от ответника в тази насока.

По съществуто си жалбата е неоснователна и за да достигне до тази констатация, съдът съобрази следното:

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№С240022-022-0017074 от 12.03.2024г., издадено от В. К. на длъжност главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – по изпълнително дело №190738699/2019г. със задължения общо от 26 705,25лв. /17 262,19лв. главница и 9 443,06лв. лихва/ - са наложени обезпечителни мерки – запор върху налични и постъпващи суми по сметка на дружеството в О. до размера на задълженията. Фактическото основание за налагане на ОМ е, че ще се затрудни събирането на задължението, а правното основание е чл.195 ал.1-3, чл.200 и чл.202 от ДОПК.

С решение №ПИ-130 от 08.05.2024г. на Директора на ТД на НАП- С. е отхвърлена жалбата срещу това постановление като в същата са изложени идентични съображения като тези с жалбата до съда. За да приеме жалбата за неоснователна ответникът е установил следното: констатирал е, че съгласно справка от 29.04.2023г. актуалният размер на задълженията е 27 022,64лв. по данъчни декларации от 2019г.. Посочено е, че още с ПНОМ №С-190022-022-0064509 от 31.07.2019г. е наложен запор по делото като считано от 06.08.2019г. запорите са наложени, видно от отговора на банките. Конкретно също е получен отговор от О., че запорът е наложен, но по сметката няма средства. Сочи се, че публичният изпълнител е направил проучване на състоянието на дружеството и съответно е наложил посочените ОМ. Въз основа на изложеното ответника е направил извода, че ПНОМ е издадено от компетентен орган съгласно чл.8, ал.1 т.3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган по чл.12, ал.4 т.1 и чл.167, ал.1 от ДОПК. Констатирано е, че ПНОМ съдържа реквизитите по чл.196, ал.1 т.1-9 от ДОПК. Посочено е, че е спазена и нормата на чл.195, ал.1 и ал.2 от ДОПК- ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения. Конкретно е визирано, че същите са установени на база данъчни декларации. Подчертано е, че съгласно чл.209, ал.2 от ДОПК т.2 изпълнителното производство се образува и на база задължения, установи по посочения начин –задължения по декларации образец 6 от ЗКПО. Направен е извода, че има установени по размер и основание, изискуеми задължения, които не са платени. Допълнено е, че съгласно чл.195, ал.3, т.2 от ДОПК при недостатъчно обезпечение –се налагат допълнителни мерки както е с процесното ПНОМ от 2024г..Отразено е, че от лицето не е спазена нормата на чл.178 ДОПК- заплащане в срока за доброволно плащане. Подчертано е, че няма данни да проявена инициатива или предложение за конкретен начин на изпълнение с цел погасяване на задълженията. Направен е извода, че са наличе фактическите и правни основания за издаване на обжалваното постановление. Констатирано е, че ОМ не е несъразмерна, тъй като няма друг начин –дружеството не притежава имущество. Визирано е, че ако с ОМ се затрудни дейността на дружеството законодателят в чл.229, ал.1 от ДОПК е дал възможност за действие. Също така може и лицето по чл.199 ДОПК да предложи друго равностойно обезпечение. Разгледани са

и съответно не са споделени възраженията на страната касателно чл.121, ал.4 от ДОПК, че не следва да има издаден РА. Чл.121, ал.4 от ДОПК е различно правно основание от чл.195, ал.1-3 от ДОПК, каквото е процесното. Не е споделено и възражението за изтекла давност. В тази връзка е подчертано, че се касае за задължения по декларации от 2019г.. Декларацията обр.6 се подава до 25-то число на месеца, следващ месеца за който се отнасят данните /Наредба Н-8 от 29.12.2005/. Съгласно чл.92 от ЗКПО декларациите се подават до 31 март на следващата година. В тази връзка е посочено, че съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК вземанията се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 01.01. на годината следваща годината, през която е трябвало да се плати задължението. Посочено е, че в закона са разписани случаите на спиране и прекъсване на давността по чл.172, съответно ал.1 и ал.2 от ДОПК. Обсъден е и Закона за мерките и действията по време на извънредно положение приет на 23.03.2020г., съгласно който §.29 от ПЗР за времето на извънредното положение давността не тече. С оглед на посочените отметки изрично ответникът е посочил за всяко едно от задължения кога е следвало да се платят и защо по отношение на тях не е изтекла 5 годишната давност по чл.171, ал.2 от ДОПК. Така най-старото задължение по декларация по ЗКПО, декларации данък върху доходите на ФЛ и декларации обр.6 от 2019г. е посочено, че е следвало да се платят през 2019г., тези съответно подадени 2020г.- да се платят през 2020г.. Така за задълженията, платими 2019г. -5 годишният срок започва да тече от 01.01 на годината следваща годината за плащане или 01.01.2020г.. Ответникът е приспаднал времето на извънредното положение и е констатирал, че 5 годишният срок не е изтекъл и така нататък за следващите години. Посочил е отделни съображения и за лихвите, че за тях не важи 3-годишната давност, тъй като съгласно чл.162, ал.2 т.9 от ДОПК задълженията за лихви са предвидени като самостоятелно вземане. С оглед изложеното – е направен извода, че жалбата е неоснователна.

Следователно от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

ПНОП и решението са постановени от компетентни органи, в производството без процесуални нарушения. Спорният въпросе правен. Въпросът по същество, на които следва да се отговори е дали давността се прекъсва с предприетите обезпечителни мерки т.е. с постановлението за налагането им. Не е спорно, че съгласно ТР №7 от 15.04.2021г. на ВАС образуваното изпълнително дело и съобщението по чл.221, ал.1 от ДОПК не прекъсват давността. Съдебната практика на ВАС се приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл.195 ДОПК се спира давността; или с налагането на предварителни обезпечителни мерки по чл.121, ал. 1 ДОПК (в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017г. по административно дело № 1719/2017г., Първо отделение на ВАС). Началният момент на спирането на погасителната давност трябва да се отчита от датата на налагане на първата мярка (датата на връчване на заповедта за спиране на банката). Становището на ответника се споделя от състава, че с наложените Ом с ПНОМ от 2019г. давността по чл.171 от ДОПК от 5 години е прекъсната. Практиката на АССГ приема, че с налагане на обезпеченията по ПНОМ –се спира давността. В този смисъл например решение №4828/19.07.2021г. по дело №7737/21г. на АССГ, решение №4020 от 20.07.2020г. по адм.дело №3076/20г. на АССГ и т.н..Решение №528 от 19.01.2024г. по адм.дело №2988/22г., също така решение №2812 от 26.04.2024г. по дело №1541/2024г..

Изцяло се споделят доводите на ответника за приложението на Закона за мерките и

действията по време на извънредно положение.

От друга страна не се споделят и останалите доводи –за позоваването на чл.121, ал.4 от ДОПК. Постановлението, предмет на проверка, не касае налагането на предварителни обезпечителни мерки т.е. в хода на образувано ревизионно производство, които мерки се налагат, считано до издаването на РА. В случая обезпечителните мерки касаят установено задължение, а не бъдещо или предполагаемо такова, което следва да се установи в ревизионното производство. Задълженията са ликвидни и изискуеми, установени на база справки – декларации, подадени от задълженото лице. В този случай въз основа на същите е образувано изпълнителното дело и наложените обезпечителни мерки са в хода на това производство по чл.195, ал.1 от ДОПК, а не по чл.121,ал.4 от ДОПК.

Следователно- жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Касае се за актове издадени от надлежни лица, в производство без процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, както и без да се установи, че са постановени в преследване на друга от законоустановената цел.

Трябва да се уважи искането на ответника за присъждането на юрк.възнаграждение от 100лв. по НИПП вр. с ЗПП.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на „ВИ 11“ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място] ул. „8-ми септември“№28 срещу РЕШЕНИЕ №130 от 08.05.2024г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на дружеството вх.№53-06-4519 от 25.04.2024г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№С240022-022-0017074 от 12.3.2024г., издадено от В. К. на длъжност главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП.

ОСЪЖДА „ВИ 11“ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място] ул. „8-ми септември“№28 –да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение от 100лв..

Решението е окончателно.

Съдия: